

Lângă cine stai pe bancă?

Interviu cu Carmen și Camelia Zaldea

Teama pe care am avut-o la început de interviu, s-a adeverit atunci când am ascultat înregistrarea; nu mai știam care e Carmen și care Camelia. De aceea o mare parte din cele de mai jos va trebui să le considerați ca spuse de amândouă. Pentru a le putea totuși deosebi pe cele două surori gemene, Carmen este întâi născută și Camelia este cea care poartă ochelari de vedere. Citind rândurile de mai jos, putem afla despre provocările cuiva care nu este din familie de pocăiți, de care Domnul s-a îndurat și care încearcă să trăiască pentru El. Vor începe spunându-ne cum s-a îndurat Domnul și de ele și au ajuns astfel ca să-L cunoască.

Prima dată au mers la biserică mama și bunica în Deva, la biserică

unde era păstor fratele Elisei. Mergeam și noi acolo cu mătușa noastră. Aveam vreo 10-11 ani. Nu eram prea atente la ceea ce se spunea acolo ci mai mult desenam. Acolo s-a botezat mama după care a căzut bolnavă la pat. Am mers timp de vreo 2 ani la biserică baptistă din Deva unde făceam naveta în fiecare week-end aproape. Apoi bunica a aflat de biserică din Hunedoara de pe Popa Șapcă și am mers toate patru acolo. Mama și bunica mergeau în biserică iar noi la copii. În vremea aceea, de noi copiii se ocupa Olimpia și Cornelia, pe atunci Burlacu. Am mers la copii până am considerat că suntem prea mari pentru asta apoi am coborât în biserică și stăteam la balcon. Aveam ca bune prietene pe Pamela și Claudia.

Mama și bunica mergeau mai mult dimineața la biserică, dar noi vroiam să mergem și dupămasa. Mama era foarte strictă cu timpul nostru de întoarcere acasă de oriunde am fi fost plecate și o vreme ne-a fost tare greu să ne încadrăm în timp, dar le-am câștigat încrederea că nu mergem în altă parte decât la biserică.

Odată era evanghelizare și nu am stat împreună ci una în sală și cealaltă în balcon și la ieșire când ne-am întâlnit am descoperit cu surprindere că fiecare dintre noi se predase Domnului în ziua aceea, la aceeași predică. Nu mai ținem minte exact, dar se poate să fi fost predica fratelui Chisăliță. Mama era pocăită și botezată dar era tare bolnavă. Tata nu a fost prea încântat de noi că vrem să ne botezăm, dar nu s-a manifestat împotriva și așa am ajuns ca să fim botezate împreună. Aveam 16 ani când ne-am botezat. A fost o zi extraordinară. Am primit un braț de flori, iar fratele Popa Ilie ne-a dus cu mașina acasă unde am avut o mulțime de musafiri dintre neamuri. Noi acuma suntem uimite de mărturiile care se spun înainte de botez și de ce multe

cunosc cei care se botează. Noi când ne-am botezat nu am știut decât că Domnul Isus a murit pentru noi și că vrem să ne schimbăm viața și caracterul ca să fim plăcute Lui. Nu mai știam altceva. La scurt timp după aceea, am participat împreună cu verișoara noastră Ramona din Deva la o întâlnire cu învățătorii de copii la care ne invitase Corneliu Medrea. În vremea aceea, în mod special, el ne-a ajutat foarte mult și de aceea îl putem considera fratele nostru mai mare. Nu știa ce putem noi face dar ne-a chemat dacă vrem să participăm și noi, iar noi vroiam. Ne-a plăcut tare mult. De neuitat pentru noi la acea întâlnire a fost prezența sorei Mia Medrea de la Vărmaga care ne-a îmbrățișat și pe noi cu dragoste la fel ca pe ceilalți pe care îi cunoștea dinainte. Ne simțeam ca și cum ne-ar fi cunoscut și pe noi și făceam parte din aceeași familie. Am continuat ca să participăm la diferite studii care ne-au ajutat enorm de mult. A însemnat mult pentru noi felul în care am fost acceptate de ceilalți și în mod special de Mia. Veneam dintr-o familie modestă iar copiii știau asta și ei făceau diferență între noi și alții. Prima tabără a fost și este de neuitat. Chiar dacă nu aveam bani pentru asta, fratele Corneliu ne-a luat și pe noi la Vărmaga.

Camelia: Știu că nu trebuie să trăiesc în trecut, dar de multe ori mă hrănesc cu amintirile acelor vremuri.

Am dorit ca și noi să fim o binecuvântare așa cum au fost și alții pentru noi. Am putut face lucrul acesta și material pentru că am lucrat de la 19 ani dar și prin încurajări. O mătușă de-a noastră care s-a pocăit între timp, ne mai aduce și acum aminte cum o încurajam noi să se încreadă în Dumnezeu atunci când avea probleme. Părinții noștri nu l-au cunoscut pe Domnul ci au trăit în felul lumii; doar mama s-a pocăit când eram noi măricele. Acum toate neamurile noastre se miră ce schimbate suntem noi față de viața părinților noștri.

Când mama s-a îmbolnăvit a stat mai multe zile în comă, iar noi ne rugam așa cum știam ca să ne-o mai lase Domnul și Îi mulțumim că ne-a ascultat. Ne-am rugat atunci ca să nu plece până nu ne vede căsătorite; acum ne rugăm ca să nu plece până nu este pregătită. Din cauza sănătății nu mai poate veni la biserică, iar noi o încurajăm așa cum putem dar vedem diferența pe care o simte pentru că suntem fetele ei. Credem că ar fi cu totul altfel dacă încurajările și îndemnurile ar veni de la surori de o vârstă mai apropiată cu ea. Ea cunoaște tot ce noi îi spunem dar dacă ar veni de la cineva din afară... O are acum, și noi ne bucurăm mult, pe mătușa noastră care s-a pocăit și vedem că este altfel când vorbește ea cu mama. De multe ori ne-am gândit că într-un fel noi trăim pentru mami și tati ca ei să vadă cum e o viață de copii pocăiți.

Pe tine Carmen, de o bună bucată de vreme nu te mai vedem la biserică. De ce?

De un an de zile eu locuiesc în Constanța și lucrez la un adăpost de noapte pentru fete. Împreună cu ceilalți de acolo le învățăm lucruri practice pentru viață dar și lucruri spirituale care să le apropie de Dumnezeu. Fetele provin din familii foarte sărace; ziua merg la un centru de zi, iar noaptea la noi.

Cum ai ajuns tocmai la Constanța?

Am avut tare mult dorința să mă căsătoresc cu un misionar. O prietenă m-a provocat spunându-mi că ce ar fi dacă aș merge **eu** la o școală pentru misiune și poate că acolo se va împlini și dorința mea, așa că am ajuns la școala T.P.M. (Tineri Pentru Misiune) din Constanța

prin Simona Ciurar. De când participam la grupurile Vestea Bună, m-am gândit că eu o să lucrez într-un domeniu pentru Domnul. Îmi plăcea și serviciul pe care-l aveam înainte în Hunedoara, dar îmi doream în cele 8 ore de serviciu ca mai bine să fac ceva pentru Domnul, așa că am ales să plec. Între timp am făcut și școala de șoferi și un curs de nursing, pregătiri care oricând mi-ar putea fi de folos. După 3 luni de teorie la Constanța au urmat 3 de practică în Bulgaria unde am avut parte de experiențe speciale.

Cum te întreții acolo?

Iată că se împlinește un an de când am plecat în Constanța fără nici un suport material. La început părinții nu au fost de acord să plec deaceia le-am spus celor de la misiune să se roage împreună cu mine pentru că nu vroiam să plec fără acceptul lor. Atunci când am plecat aveam doar banii de transport și un milion de lei de la fratele Corneliu pentru școală. Casa de fete nu era încă gata și deci nu aveam nici masa și nici cazarea care urmau să fie asigurate mai apoi. Am postat un anunț prin care îmi ofeream serviciile pentru curățenie celor din misiune și ei au fost foarte binevoitori și nu am dus lipsă. Am avut probleme și cu dinții și am primit bani pentru repararea lor, dar nu pot să spun de unde. Cred că au venit din cer pentru că știu că nici ceilalți de la bază nu o duc prea bine cu banii. Dumnezeu s-a îngrijit ca de fiecare dată să am bani de venit acasă și chiar mai mult ca să pot fi o binecuvântare și pentru alții. Nu am un salariu acolo, dar am carte de muncă, lucru care a însemnat mult pentru tata. Cu timpul am ajuns să fiu susținută financiar într-o oarecare măsură de câteva persoane din Suedia. Biserica Bunavestire din Constanța, pe care o frecventez, au și o lucrare cu bătrâni la care merg câteva ore pe săptămână și mai am și de acolo un mic venit. Fundația mi-a plătit un curs de bucătar, pentru că trebuia să avem un bucătar permanent, așa că și gătesc, iar odată pe săptămână gătesc la centrul de zi pentru 20 de persoane, copii și personal. La misiune suntem oameni diferiți și din culturi diferite și mă rog ca Domnul să ne ajute și în continuare să ne înțelegem bine în slujba Lui.

Camelia, tu ai rămas acasă și în biserica din Hunedoara. Ce lucrezi tu aici?

Pentru mine despărțirea de Carmen este foarte grea, pentru că niciodată nu mi-am închipuit viața fără ea. Întotdeauna ne-am înțeles foarte bine, chiar și înainte de a ne pocăi. Pe lângă faptul că merg la biserică de fiecare dată când pot, merg și la Centrul Creștin Betlem și ajut în lucrurile care îmi stau în putință. Cât timp am putut am mers și la grupele de copii din Mănerău și Pestiș pentru că îmi plac copiii. Dumnezeu a pus în mine o sensibilitate specială pentru ei.

Știm că împreună ați făcut parte și din grupul care vizita bolnavi la spital în fiecare duminică.

Da. Prima dată am mers la invitația lui Ghiuri și am continuat să mergem văzând frumusețea acelei lucrări. La spital, în special la Cronici, oamenii ne și pupau mâinile, pentru că eram singurii care îi vizitam. Alții spuneau că au venit la ei un cor de îngeri. Au fost însă și cazuri în care oamenii sau doctori și asistente ne-au respins și nu ne-au lăsat să ducem mângâierea cu care venisem.

Care cuvinte ale Scripturii vă sunt mai aproape de inimă?

Camelia: Aproape în fiecare an am avut ca motto Psalmul 116, apoi și Iosua 1:5-9

Carmen: Psalmul 119 mă pocăiește, mă îndeamnă și mă ajută. Apoi am ca motto versetele din Evrei unde suntem îndemnați să stăruim în dragostea frățească, iar ținând cont de condițiile în care locuiesc și anume într-o casă care nu este a mea, înseamnă mult pentru mine versetul care spune să nu dăm uitării primirea de oaspeți...

Camelia: Și pentru mine Psalmul 119 este la fel de special ca și pentru Carmen.

Puteți să spuneți lucruri care va încântă la noi la biserică?

Carmen: Îmi place mult clădirea bisericii și cântările corului foarte mult. Când mă întorc acasă regăsesc familia pe care am lăsat-o. Îmi place mult cum predică fratele Corneliu dar și fratele Dani. De data aceasta au fost câteva surori care s-au interesat despre mine întrebându-mă pe unde mai sunt și ce mai fac și m-am simțit tare bine. O menționez în mod deosebit pe sora Rozica.

Obișnuiți să vă rugați împreună?

Da. Ne aducem aminte de momentele de criză din familia noastră, cum ne puneam amândouă la rugăciune și cum Dumnezeu ne asculta. Ne-am rugat mult timp împreună. Mai mulți au fost cei care ne spuneau să ne rugăm pentru un anumit lucru pentru că noi suntem două și Dumnezeu ne ascultă.

Pentru ce vă rugați acum?

Pentru mântuirea părinților noștri. Acum 3 ani am fost operată (Camelia) de apendicită și am suferit tare mult. Mă simțeam așa de rău încât credeam că o să mor și am început să plâng și să mă rog cu gândul la părinții mei și cred că Domnul mă mai ține ca să îi pot vedea pe amândoi, copiii Lui. Tot atunci mă gândeam câte lucruri se fac pentru Domnul la care vroiam ca să particip și eu. Dumnezeu mi-a lăsat în continuare viața și acum trebuie ca să împlinesc dorința mea de atunci, nu?

Carmen: Să îmi dea Domnul un soț. În locul unde sunt am nevoie de multă înțelepciune și o atitudine corectă. Fetele sunt mai rebele, fiind crescute în medii vitrege și mă rog ca să-mi pot câștiga și păstra respectul lor. Am nevoie de multă răbdare și dragoste pentru ele.

Interviu realizat de Cristina și Emi Ciupe